

Kedves Ballagó öregdiákok!

Kedves Ballagatók, Tanártársak, Tisztelt Megjelentek!

Beszédem nem lesz sablonos jókívánságoktól halmozott, hanem elbocsátó szép üzenethez fog hasonlítani, melyben már nem a tanári szigor, hanem a testvéri féltő szeretet hangja lesz az irányadó. Igaz, a ballagási beszédekből vajmi keveset jegyez meg az ember. Így annál nagyobb kihívás úgy beszélni, hogy az ideig-óraig mégis maradandó legyen. Erre teszek kísérletet.

Az általatok itt töltött idő hozott sok örömet és elkerülhetetlen csalódást, éppúgy, mint az-az idő mely előtettek áll. Eljött az a sokat óhajtott pillanat, mely a búcsúzást jelenti. Tele vagytok étellel, vágyódással, tett erővel mely akár a világot is képes átformálni. Erre az őserőre szükség is lesz, hisz nem mindegy országnak, világnak, hogy az új nemzedékek milyen identitást, indítást kaptak, hogy a sorsfordító időkben hogyan állnak helyt Isten és ember előtt. Hiszem és remélem, hogy a ballagási ének sorai igazak rátok:

*„Nem félünk az életharctól, van vitéz fegyverünk:
Erős hitünk, tudományunk, hazaszeretetünk.
Velünk lesz az Isten minden bajainkban,
Ő vezérel tovább minket nehéz óráinkban.”*

Így búcsúzhat emelt fővel a piarista öregdiák. Búcsúzhat, mert tudja, hogy minden elmúlik. Mert tudja, hogyha elmúlik, le kell zárni. Mert tudja, hogyha le kell zárni, azt szépen jellemes emberként kell megtennie, függetlenül attól, hogy szerelemről, családi kapcsolatról, munkahelyről, iskolai osztályközösségről vagy bármi másról legyen is szó. Igyekezünk benneteket felvértezni vitéz fegyverekkel. Hittel. Bár hitet nem lehet tanítani. Az kegyelem. Vagy van, vagy nincs. Ebben magatoknak kell, kellett munkát végezni. Bízom benne, hogy sikerült életeket elveitekhez igazítani, mert különben majd elveitek igazodnak életekhez és máris oda lesz a jellem. Tudománnyal. Tudást amit magunk birtokolunk, igyekeztük maradéktalanul átadni. Ezen egyéb tanulmányaitokkal még csiszolgathattok, hogy hasznos tagjai legyetek hazánknak. Azzal hogy egyénileg sikeresek, és boldogok tudjatok lenni az alapokat megkaptátok, de ez nem lehet pusztán öncélú. Ezt a nektek lehetővé tevő közegnek is meg kell köszönni. Megköszönni majd hűséggel, munkával.

Ha ezeket a fegyvereket jóra fordítjátok, megáld az Isten. Ha nem? Sokan nem szeretik hallani, mert nem fér bele Istenről alkotott elképzeléseikbe a nevelő, de akár büntető erő. De a ballagási ének is kimondta, megver. Megver, no nem bottal, de utolér kortól nemtől függetlenül. Lehetőséget kapunk arra, hogy bizonyítsunk. Teszi mindezt azért, hogy észbe kapjunk, hogy megtérjünk, hogy megértsük, nem körülöttünk kering a világ. Nehéz óráinkban rajta kívül kihez is fordulhatnánk?

Zebegényi származásuként gyerekkorom óta szemem előtt látom a kálvária hegyen található emlékmű két vezérmondatát. Most átadom nektek is:

*„Imádj Istent s élj hazáért!”
„Viseld, amit a sors rád mért!”*

Sokat gondolkodtam mit is akartak egykori elődeink ezekkel a sorokkal üzeni? Ha bekapcsolom a tv-t egy mesefilm közben is sokszor hallom, hogy melyik szereplő mit, miket imád. Csokit, időt, másik szereplőt. Mi nem vagyunk így? Nem használjuk, a szeretem szó helyett fokozásképpen? Belegondoltunk, hogy kiüresítjük jelentését? Milyen idejét múlt dolog

ma arról beszélni, hogy élj hazáért, amikor világpolgárok, de legalább európai polgárok lehetünk helyette. Nektek kell majd választ adni arra a kérdésre is, hogy mit jelent ma magyarnak lenni. S milyen nagy ráhagyatkozás, bizalom, sőt szeretett kell ahhoz, hogy kimerjem mondani, viselem a sorsomat. Viszem a keresztem. Viszem, mert tudom, hogy a végén feltámadás s az örök élet vár. Mint katolikusnak ez a célom. Szeretném ha ti is letisztultan látnátok a céljaitokat.

De hogy felszabadítsam beszédem érzésvilágát Deák Ferenc reménykeltő szavait hozom elétek:

„Amit erő vagy hatalom elvesz, azt az idő és a kedvező szerencse visszaadják...”

Így bízom abban, hogy itt egy szép sikeres érettségivel lezárjátok gimnáziumi éveiteket! Bízom továbbá abban is, hogy a belétek vetett mag jó talajra talált s sokszoros termést hoz önmagatok, családotok, hazátok és Isten örömére! Bízom abban is, hogy tudtok majd köszönetet mondani jóért, rosszért mindenért, amit kaptatok, hiszen sokszor imádkoztatok a tanítás utáni imában.

Remélem, hogy jellemes életetekkel Szt. Pálal mondhatjátok majd egykor:

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.”

Ehhez kívánok sok erőt, kitartást, jó munkát!